

Голас Прадзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАГА
ТАВАРЫСТВА ПА КУЛЬТУРНЫХ
СУВ'ЯЗЯХ З СУДЯЧЫНІКАМІ
ЗА РУБЯЖОМ

№ 30 (885) Ліпень, 1965 г.
Год выдання 10-ы
Цана 2 кап.



У Баранавічах пачалося будаўніцтва самага вялікага ў рэспубліцы млынкамбіната.

Гаспадыня высокіх ураджаяў калгаса «Новае жыццё» Карэліцкага раёна аграром Анастасія Горб.

Баранавіцкі рачны порт сёння.



Свет жадае міру!

НАРОД В'ЕТНАМА ПЕРАМОЖА

Сусветны кангрэс за мір, нацыянальную незалежнасць і ўсеагульнае раззбраенне патрабуе неадкладнага спынення агрэсіі Злучаных Штатаў у Паўднёвым В'етнаме, неадкладнага вываду амерыканскіх войск і войск іх сатэлітаў з Паўднёвага В'етнама, ліквідацыі амерыканскіх ваенных баз у Паўднёвым В'етнаме, неадкладнага спынення бамбардзіровак і іншых агрэсіўных дзеянняў супраць Дэмакратычнай Рэспублікі В'етнам.

Выказваючы агульныя пачуцці мільёнаў людзей на зямлі, гаворыцца ў рэзалюцыі, кангрэс быў глыбока абураны з'явіўся вынікам палітыкі ўзброенай агрэсіі амерыканскіх імперыялістаў у парушэнне Жэнеўскіх пагадненняў 1954 года.

Пытанні, вынесеныя на кангрэс, гаворыцца ў заяве, былі прадметам канкрэтнага і глыбокага абмеркавання ў камісіях па такіх праблемах, як падтрымка народа В'етнама ў яго справядлівай барацьбе; вызваленне народаў, якія знаходзяцца пад каланіяльным ярмом, захаванне нацыянальнага суверэнітэту, барацьба з апартаідам, расізмам і парушэннем правоў чалавека; раззбраенне; ліквідацыя рэштак другой сусветнай вайны і еўрапейскай бяспекі; сацыяльна-эканамічныя вынікі гонкі ўзбраенняў, і іншых.

Кангрэс надаў асаблівае значэнне падтрымцы, якую ўсе народы свету павінны аказаць справядлівай барацьбе в'етнамскага народа за незалежнасць, адзінства і мір, супраць амерыканскай агрэсіі. У Афрыцы, на Блізкім Усходзе, у краінах Лацінскай Амерыкі ўзмацняецца прыгнёт каланізатараў і падкопы неакананіялістаў і імперыялістаў.

Кангрэс заяўляе, што адзінымі рацыянальнымі прынцыпамі для правільнага вырашэння в'етнамскай праблемы з'яўляецца павага асноўных і свяшчэнных правоў в'етнамскага народа на незалежнасць, суверэнітэт, тэрытарыяльную цэласнасць.

Кангрэс настойліва заклікае сілы міру і дэмакратычныя арганізацыі ва ўсім свеце разгарнуць шырокі, магутны і няспыны рух сярод усіх сацыяльных слаёў для таго, каб аказаць усямерную і ўсебаковую падтрымку в'етнамскаму народу ў яго справядлівай барацьбе супраць агрэсіўнай вайны Злучаных Штатаў, за нацыянальную незалежнасць, адзінства і мір.

АГУЛЬНАЯ ЗАЯВА КАНГРЭСУ

У Еўропе напружаны стан выклікан гонкай узбраенняў, якую працягвае падтрымліваць НАТО.

Пры такім становішчы ў свеце робіцца ўсё больш неабходнай і тэрміновай забарона ядзернай зброі, знішчэнне яе і выключэнне яе ўжывання. Трэба, каб кожная ядзерная дзяржава афіцыйна заявіла, што яна ніколі не выкарыстае першую атамную зброю. Прапанова аб сусветнай канферэнцыі кіраўнікоў дзяржаў і ўрадаў па гэтым пытанню павінна быць падтрымана.

Кангрэс заклікае ўсе народы запатрабаваць ад сваіх урадаў такіх дзеянняў, якія ізалявалі б амерыканскі імперыялізм і спынілі б яго агрэсію; падтрымаць народы, якія змагаюцца супраць каланіялізму і за набыццё нацыянальнай незалежнасці; падтрымаць барацьбу народаў за сваю сапраўдную незалежнасць, свабоду і сацыяльна-эканамічнае развіццё, супраць неакананіялізму і эксплуатацыі.

НА АРБІЦЕ КАСМІЧНАЯ СТАНЦЫЯ «ПРАТОН-1»

З мэтай забеспячэння выканання намечанай праграмы даследавання касмічнай прасторы ў Савецкім Саюзе створана новая магутная ракета-носьбіт.

З дапамогай гэтай ракеты на калязямную арбіту выведзена навуковая касмічная станцыя «Пратон-1» і комплекс кантрольна-вымяральных апаратуры.

Агульная вага карыснага груза, выведзенага на арбіту (без апошняй ступені-носьбіта), складае 12,2 тоны.

Станцыя «Пратон-1» абсталявана спецыяльнай навуковай апаратурай для правядзення даследавання касмічных часцінак звышвысокіх энергій.

Аналіз прынятай тэлеметрычнай інфармацыі паказвае, што ўстаноўленая на борце касмічнай станцыі «Пратон-1» апаратура працуе нармальна.

Каардынацыйна-вылічальны цэнтр вядзе апрацоўку паступаючай інфармацыі.

МІНСК

З трактарнага завода сталіцы адпраўлена чарговая партыя машын калгасам і саўгасам Кіраўскага края. Беларускія машыны адпраўляюцца ў многія раёны Савецкага Саюза і за рубяжы нашай краіны. За апошні час платформы з трактарамі пайшлі ў Эстонію, Латвію, у пяць абласцей Украіны, у розныя пункты Беларусі.

ГОМЕЛЬ

Узведзен галоўны корпус цэха дэкарэтыўных слоістых пластыкаў завода гандлёвага абсталявання. У ім вядзецца мантаж аўтаматаў і паўаўтаматаў з праграмным кіраваннем. У канцы 1966 года цэх-гігант уступіць у строй дзеючых і дасць першую прадукцыю. Яго гадавая магутнасць — 2 мільёны квадратных метраў пластыку.

ГРОДНА

У калгасе «Гвардыя» Свіслацкага раёна пачалося будаўніцтва новай, чацвёртай па ліку, школы. Апрача класных пакояў, у памяшканні будучага абсталяваны розныя вучэбныя кабінеты. Новыя прасторныя школы будуцца таксама ў вёсках Гальшаны, Ганчары, Вяцельшкі і ў многіх іншых сельскіх населеных пунктах.

НАВАПОЛАЦК

Тут ідзе будаўніцтва гіданта хімічнай прамысловасці Беларусі — поліэтыленавага завода. Пачалося ўзвядзенне цэха змешвання і апрацоўкі поліэтылена. За-

кладваюцца фундаменты пад тэхналагічную ўстаноўку газараздылення. Расце корпус электраўстановак, завяршаецца мантаж каркасу будынка, у якім размесціцца рамонтна-механічная база. Пабудаваны склад тэхналагічнага абсталявання, ідзе пракладка падземных камунікацый.

КАЛІНКАВІЧЫ

У лясах Палесся поўным ходам ідзе здабыча жыўцы. Калектыў Палескага хімялягаса ўжо здабыў больш як 1 120 тон гэтых янтарных кропляў. Першая прадукцыя адпраўлена ў Барысаў на лесахімічны завод для вырабу каніфолі, серпентынавага масла, якое ідзе для лакаў, фарбаў, ядахімікатаў. Рыхтуецца да адгрузкі яшчэ 376 тон жыўцы.

ВІЦЕБСК

Механізатары раённага аб'яднання «Сельгастэхніка» перавыканалі гадавы план вапнавання кіслых глеб. Гэта работа праведзена на 2 512 гектарах. Спецыяльны атрад аснашчаны 8 трактарамі з раскідальнікамі. Намечана да канца года правявацца яшчэ каля дзвюх тысяч гектараў зямель.

КОБРЫН

Тут, на ўсходнім беразе, пачалося будаўніцтва новага механізаванага масласырзавода. Ён будзе выпускаць, апрача вядомых кобрынскіх сыроў, і зусім новую прадукцыю — малочны сахар. Гэта каштоўны прадукт для кандытарскай і фармацэўтычнай прамысловасці.



Мінскі завод «Ударнік» наладзіў выпуск многакаўшовых пагрузчыкаў «Д-565». Гэтыя машыны знойдуць шырокае выкарыстанне ў многіх галінах народнай гаспадаркі.



Ідзе мантаж новай кацельнай на Мінскім заводзе жалезабетонных вырабаў № 7. Кацельная будзе забяспечваць цяплом не толькі патрэбы свайго прадпрыемства, але і суседніх з ім. Фота К. Якубовіча.

ЛІДА

Калектыў завода «Лідсельмаш» пачаў серыйны выпуск навесных вібрацыйных двухрадковых бульбакапальнікаў. Яны добра прыстасаваны для работы на глебах, засмечаных невялікімі каменнямі. Завод выпускае таксама універсальную бацвіннеўборачную трохрадковую машыну. Зараз на базе яе ствараецца машына «УБД-3А», пры дапамозе якой можна будзе ўбіраць і адначасова здабываць не толькі бульбянік і бурачнік, але і бабова-злакавыя сумесі, лубін, канюшыну і іншыя кармавыя культуры. Новыя бацвіннеўборачныя машыны маюць больш высокую прадукцыйнасць і вялікі тэрмін гарантыйнай работы.

БАБРУЙСК

Доследную партыю арыгінальных раскідальнікаў угнаенняў выпускаў завод сельскагаспадарчых машын. Новая машына складаецца з мадэрнізаванага універсальнага трохтоннага прычэпу, навеснага прыстасавання для рассявання тукі і механізма для раскід-

вання гною і кампостаў. Машына забяспечвае комплексную механізацыю работ пры ўнясенні ў глебу як мінеральных, так і мясцовых угнаенняў. На прадпрыемстве вядзецца падрыхтоўка да серыйнага выпуску камбінаваных раскідвальнікаў.

МЯДЗЕЛЬ

Свірскаму сельскаму прафесіянальна-тэхнічнаму вучылішчу — 25 гадоў. Больш як 7 тысяч механізатараў падрыхтавала яно за час свайго існавання. Многія з іх зарэкамендавалі сябе добрымі спецыялістамі, паспяхова працуюць у калгасах і саўгасах рэспублікі.

КРЫЧАЎ

У цэху мінеральных угнаенняў цэментна-шыфернага камбіната заканчваецца будаўніцтва новай тэхналагічнай лініі. Бригада наладчыкаў пачала наладку тэхналагічнага абсталявання. Запалена абпальвальная печ, атрымана першая прадукцыя — вапнавая мука.

МАРКА, ИЗВЕСТНАЯ МИРУ

Самый молодой тракторный завод Советского Союза — Минский недавно выпустил 400-тысячную машину. Если сравнить итоги работы этого предприятия, рожденного в послевоенные годы, с такими ветеранами советского тракторостроения, как Волгоградский, Харьковский, Челябинский заводы, у которых на счету миллионы гусеничных и колесных машин, то они могут показаться скромными. Однако, несмотря на свою «юность», Минский завод завоевал уже широкую известность. Его тракторы «Беларусь» работают не только на полях СССР, но и далеко за его пределами. Они экспортируются в 50 стран мира. Особенно популярны универсальные колесные тракторы «МТЗ-50» и «МТЗ-52», которые по своим конструктивным и эксплуатационным качествам могут поспорить с лучшими образцами иностранных машин.

А как обстоит дело с осуществлением всей семилетней программы тракторостроения в Советском Союзе? Как известно, было решено выпустить с 1959 по 1965 год свыше миллиона тракторов разных типов. Вот как выполнялась эта программа: в 1959 году выпущено 213,5 тысячи тракторов, в 1960—238,5 тысячи, в 1961—263,6 тысячи, в 1962—287 тысяч, в 1963—325,3 тысячи, в 1964—329 тысяч. Таким образом, только за шесть последних лет тракторная промышленность СССР выпустила 1 656,9 тысячи стальных коней, т. е. значительно больше намеченного по плану.

Минский завод молод, как и вся тракторная промышленность Советского Союза. Советское тракторостроение появилось в тридцатых годах, значительно позже, чем в капиталистических странах Европы и в Соединенных Штатах Америки, но за короткий срок опередило их и теперь по количеству выпускаемых тракторов стоит на первом месте в мире.

В 38 тысячах колхозов и 10 с лишним тысячах совхозов СССР свыше 2,8 миллиона тракторов. Они обеспечили высокий уровень механизации основных полевых работ. Но их все еще недостаточно. Для решения задач комплексной механизации всего сельскохозяйственного производства и сокращения сроков основных полевых работ мартовский Пленум ЦК КПСС постановил увеличить производство тракторов почти вдвое и довести их ежегодный выпуск до 625 тысяч штук. Колхозы и совхозы в течение пяти лет должны получить 1 миллион 790 тысяч тракторов.

Рост производства тракторов удовлетворит потребности не только сельского хозяйства, но и других хозяйственных отраслей СССР, позволит увеличить экспорт.

Тракторы Минского, Волгоградского, Харьковского, Челябинского, Владимирского, Алтайского заводов пользуются большой популярностью во многих странах мира. На их долю падает почти 13 процентов всех сумм, поступающих от продажи за границу машин и оборудования. Только за пять лет семилетки в страны Европы, Азии, Африки, Латинской Америки было продано свыше 73 тысяч тракторов различных марок и назначений. Наиболее крупными импортерами советских тракторов, в соответствии с заключенными двухсторонними торговыми соглашениями, являются Афганистан, Болгария, Венгрия, ГДР, Греция, Индия, Китайская Народная Республика, Монголия, Куба, ОАР, Польша, Чехословакия.

Яков УШЕРЕНКО,
комментатор АПН.



Латвийская ССР. З каждым годом расце і добраўпарадкаўваецца курортны горад Юрмала, што знаходзіцца на Рыжскім узмор'і. НА ЗДЫМКУ: новы будынак кафэ-растарана «Жамчужына мора» ў Булдурі. Фота Е. Фадзеева.

РЫМ. У сталіцы Італіі паміж усесаюзным аб'яднаннем «Тэхмашімпарт» і кампаніяй «Пірэлі» падпісан кантракт аб пастаўцы ў Савецкі Саюз абсталявання на суму звыш 1 мільёна рублёў для завода па вырабу гумава-медыцынскіх пальчаткаў. Кампанія «Пірэлі», у сваю чаргу, закупіць у Савецкім Саюзе неабходныя ёй тавары.

КАБУЛ. У глыбокай цяснине Наглу на рацэ Кабул пры дапамозе Савецкага Саюза будзеца буйнейшая ў краіне гідраэлектрастанцыя. Тут узводзіцца плаціна вышынёй 110 метраў. Яна будзе на пяць метраў вышэй, чым на Брацкай ГЭС. З пускам электрастанцыі сталіца Афганістана будзе поўнацю забяспечана таннай электраэнергіяй.

БУХАРЭСТ. Міжнародная выстаўка дзіцячага малюнка адкрылася ў румынскім горадзе Галацу. На выстаўцы дэманструюцца творы юных грамадзян Англіі, Аўстраліі, Венгрыі, ГДР, Польшчы, Савецкага Саюза, ЗША, Чэхаславакіі, Румыніі, Югаславіі і іншых краін.

БЕРЛІН. Тут закончылася VII Міжнародная матэматычная алімпіяда, у якой прынялі ўдзел школьнікі з 10 краін — Балгарыі, Венгрыі, ГДР, МНР, Польшчы, Румыніі, Савецкага Саюза, Чэхаславакіі, Югаславіі і Фінляндыі. Паводле рашэння міжнароднага журы першыя прэміі прысуджаны васьмі ўдзельнікам: пяці школьнікам з савецкай каманды і трём — з венгерскай. Чатыры юных матэматыкі з

Румыніі, па два з СССР, Венгрыі і ГДР, па аднаму з Чэхаславакіі і Польшчы адзначаны другімі прэміямі. 17 удзельнікаў атрымалі трэція прэміі.

ТОКІО. На працягу трох дзён у Японіі на берагах возера Яманака, ля падножжа гары Фудзіяма, праходзіў фестываль дружбы японскай і савецкай моладзі. У фестывалі, арганізаваным Саветам маладзёжных арганізацый, Камітэтам дружбы савецкай і японскай моладзі і іншымі маладзёжнымі арганізацыямі Японіі, прынялі ўдзел некалькі тысяч японскіх юнакоў і дзяўчат, а таксама госці з Савецкага Саюза — пасланцы моладзі Уладзівастока, Камчаткі, Казахстана і Арменіі.

ВАРШАВА. У інстытуце ядзерных выпрабаванняў у Сверке пачалася распрацоўка праекта новага атамнага рэактара. Ён перавысіць па магутнасці дзеючыя ў сучасны момант у Польшчы рэактары «Еву», «Марылю», «Анну». Новы атамны рэактар намячаецца выкарыстаць для вядзення тэрэтычных доследных работ. Апрача таго, ён будзе вырабляць ізатопы.

ЛОНДАН. Большасцю ў 102 галасы англійская палата абшчын адобрыла законапраект, які прадугледжвае адмену смяротнага пакарання за забойства. Супраць было пададзена 98 галасоў. Гэты законапраект, які прадугледжвае адмену смяротнага пакарання на пяцігадовы выпрабавальны тэрмін, паступіць на разгляд палаты лордаў, у выпадку адабраўня якой ён набудзе сілу закона.

БЮДЖЕТ САВЕЦКАЙ СЯМ'І

Кожны год савецкі парламент зацвярджае дзяржаўны бюджэт. У ім вызначаецца, колькі будзе атрымана даходаў, затрачана сродкаў на развіццё народнай гаспадаркі, павышэнне матэрыяльнага і культурнага ўзроўню народа. Аналіз гэтых лічбаў паказвае, як растуць багацці грамадства, павышаецца дабрабыт кожнай савецкай сям'і.

Аднак дзяржаўны бюджэт не дае поўнай магчымасці ўбачыць усе змены, што адбываюцца ў жыцці насельніцтва. Найбольш шырока яны адлюстроўваюцца ў бюджэце сям'і. А сям'я ў Савецкім Саюзе — звыш пяцідзесяці мільёнаў.

Асноўным даходам рабочых і служачых з'яўляецца заробная плата, якая ў СССР увесь час павышаецца. За апошнія шэсць гадоў яна павялічалася ў сярэднім штогод на 2,4 працэнта, а сёлета павінна ўзрастаць на 4,5 працэнта.

Але даходы працоўных не абмяжоўваюцца толькі прамай заробковай платой. У іх усё большую ролю адыгрываюць грамадскія фонды спажывання. За кошт гэтых фондаў больш чым 26 мільёнаў чалавек атрымліваюць пенсіі. Дзяржава аплачвае расходы на ахову здароўя.

Рабочы і служачы не толькі карыстаюцца бясплатнай медыцынскай дапамогай, а ў час лячэння ў бальніцы яшчэ і бясплатным харчаваннем. Акрамя таго, ён за час хваробы атрымлівае дапамогу па часовай непрацаздольнасці ў размеры 50—90 працэнтаў яго заробковай платы (у залежнасці ад няспыннага стажу работы).

Усім рабочым і служачым штогод даюцца аплачваемыя водпускі. У сярэднім у год звыш 13 мільёнаў працоўных членаў іх сям'яў адпачываюць у ляцацэ і санаторыях, дамах адпачынку, піянерскіх лагерах па бясплатных або льготных пуцёўках. А на льготных пуцёўках ёсць прафілакторы. У іх адпачываюць і ляцацэ ў вольны час па пуцёўках прафсаюза рабочых, інжынеры, служачыя.

Цяпер у СССР амаль усе заводы і фабрыкі маюць дзіцячыя сады і яслі. Знаходжанне аднаго дзіцяці ў дашкольнай установе каштуе каля 350 рублёў у год. 75 працэнтаў гэтай сумы аплачвае дзяржава. У мінулым годзе ў дзіцячых садах і яслях знаходзілася звыш дзесяці мільёнаў дзяцей.

Бясплатна ў СССР і адукацыя. За навучанне ў школах, тэхнікумах і інстытутах баць-

кі не нясуць ніякіх расходаў. Больш таго, многім студэнтам выдаюцца дзяржаўныя стипендыі і бясплатна даюцца інтэрнаты. У мінулым годзе, напрыклад, стипендыямі і інтэрнатамі карысталася больш чым пяць палавінай мільёнаў чалавек. На навучанне аднаго школьніка дзяржава выдаткоўвае ў год 83 рублі, студэнта тэхнікума — каля 500 рублёў, а вышэйшай навучальнай установы — больш чым 800 рублёў. Шмат сродкаў ідзе таксама на завочнае навучанне. Студэнтам-завочнікам даюцца дадатковыя аплачваемыя водпускі, і льготныя — два разы таннейшыя за звычайныя — білеты для паездкі на экзаменацыйныя сесіі і многія іншыя перавагі.

Кватэрная плата ў СССР з'яўляецца самай нізкай у свеце. Савецкія людзі аплачваюць толькі трэць расходаў на ўтрыманне жылля, астатняе дзве трэці — дзяржава. На аплату жыллой плошчы і камунальных паслуг сям'я траціць у сярэднім не больш чым 5—6 працэнтаў свайго бюджэту, у тым ліку паўтара-два працэнтаў — на ваду, газ, электраэнергію і ацяпленне.

Пенсіі, медыцынская дапамога, адукацыя, аплачваемыя водпускі, бясплатныя і льготныя пуцёўкі ў здраўніцы і многае іншае — усё гэта аплачваецца за кошт грамадскіх фондаў спажывання. Гэтыя фонды складаюць цяпер 25—30 працэнтаў рэальных даходаў працоўных. У далейшым, па меры павелічэння аб'ёму бясплатна аказваемых паслуг, доля грамадскіх фондаў спажывання будзе няспынна павышацца і к 1980 году дасягне амаль 50 працэнтаў.

У апошні час Савецкая дзяржава прыняла важныя меры, якія садзейнічаюць развіццю асабістай падсобнай гаспадаркі рабочых і служачых. Павялічаны нормы ўтрымання жывёлы і размеры прысвадзібных зямельных участкаў. Працоўным аказваецца дапамога ў апрацоўцы гэтых участкаў, выдаюцца крэдыты для пакупкі жывёлы, даёцка паша, прадаюцца камбінаваныя кармы.

Даходы савецкіх сям'яў павышаюцца і ад зніжэння цен на тавары народнага ўжытку. Апошняе, найбольш буйное — на дзесяткі розных тавараў — зніжэнне цен праведзена з 25 красавіка гэтага года. Насельніцтва выйграла ад гэтага звыш мільярда рублёў — прыкладна столькі ж, колькі яно атрымала ад зніжэння цен за перыяд з 1956 па 1960 год.

Георгій САРКІСЯН, кандыдат эканамічных навук

НАШЫ КАРЭСПАНДЭНТЫ ПАВЕДАМЛЯЮЦЬ

КАЛГАСНЫ ПАЛАЦ

Новы дом культуры адкрыўся нядаўна ў вёсцы Кайшоўка — цэнтры калгаса «Зара» Карэліцкага раёна. Трохпавярховы будынак па свайму архітэктурнаму афармленню і багатаму ўнутранаму ўбранству не ўступіць любой культурна-асветнай установе горада. Тут ёсць вялікая глядзельная зала на чатырыста чалавек, апаратура для дэманстрацыі шырокаэкранных фільмаў, ёсць бильярдны пакой, бібліятэка, пакой казак для дзяцей, фоталабараторыя, зала для танцаў і г. д. Ёсць розныя настольныя гульні.

Выдатныя ўмовы для выступлення прыцягваюць сюды і прафесіянальны тэатральны калектывы. Тут выступалі ўжо артысты рускага дзяржаўнага тэатра імя М. Горкага, тэатральны калектыв горада Барысава і г. д.

П. САЧЫУКА.



Гэта кіраўнік механізаванага звяна калгаса імя Кірава Пінскага раёна Іван Сярэдзіч са сваім сынам Сашам. За добрыя паказчыкі ў працы Івану Сярэдзічу прысвоена званне заслужанага механізатара Беларускай рэспублікі.

Фота Ул. Сівалана.

ВЯЛІКІЯ ЗМЭНЫ

На правым беразе ракі Вабіч, на вялікім узгорку, вось ужо некалькі стагоддзяў як размясцілася вёска Галаўчыні. Цяпер тут калгас «Наша перамога». Гэта шматгаліновы гаспадарка, на палях і фермах якой працуе вялікая колькасць складаных сельскагаспадарчых машын. У арцелі ёсць 29 трактараў, 14 камбайнаў, 18 аўтамашын і вялікая колькасць іншай тэхнікі.

Толькі ў мінулым сельскагаспадарчым годзе калгас атрымаў мяса 3216 цэнтнераў, гэта ў тры разы больш, чым у 1963 годзе. Надоі малака ў параўнанні з 1963 годам павялічыліся ў 2 разы.

У цэнтры калгаса стаіць вялікі будынак сельскага клуба, дзе свой вольны час праводзяць калгаснікі, рабочыя і служачыя. Тут можна паслухаць радыёлу, згуляць у шахматы, шашкі, даміно або паглядзець кіно, канцэрт артыстаў абласных тэатраў. У сяле ёсць сельская бібліятэка, у якой налічваецца звыш

10500 экзэмпляраў кніг. Ёсць у Галаўчыне і свая бальніца, у якой абсталяваны рэнтгенаўскі кабінет, лабараторыя і кабінет электралячэння.

Многа выдатных людзей выйшла са сцен мясцовай школы: доктар медыцынскіх навук Захар Кузьміч Магілеўчык, кандыдат сельскагаспадарчых навук Ляонцій Ігнавіч Дракін, Ілья Міхайлавіч Шчэлко з'яўляецца кандыдатам медыцынскіх навук. Яго брат Іван Міхайлавіч — артыст, жыве ў Ленінградзе, Міхаіл Максімавіч Севярнёў абараніў нядаўна дысертацыю і атрымаў званне доктара тэхнічных навук. Звыш дзесяці былых выпускнікоў школы закончылі Ваенную акадэмію. Сярод іх Віктар Еўдакімавіч Лянькоў, Уладзімір Мікалавіч Мартыноўскі.

Многія хлебаробы Галаўчына маюць сярэдняю спецыяльную адукацыю.

П. СЕВЯРНЕУ.

Бялыніцкі раён.

НОВЫЯ «КРЫНІЦЫ»

Шумяць векавыя сосны, расказваючы адна другой аб жывой вадзе, якая знаходзіцца глыбока пад зямлёю. Але васьм аднойчы, нібы падслухаўшы размову дрэў, сюды прыйшлі геалагі-шукальнікі. Неахвотна паддавалася зямля, крышылася і ламалася здоймовае свярджо, але ўсё ж чалавек перамог — і рвануўся на свет па 400-метровай жалезнай нітцы ззяючы ў сонечных праменнях радугай колераў фанта.

Хімічны аналіз вады даў дзіўныя вынікі. Яе можна прыраўняць да мінеральнай вады тыпу «Трускавец-2» або да «Новаіжаўскай». Гэта адбылося недалёка ад Ждановіч, у любімым месцы адпачынку мінчан, дзе плешчацца хвалямі вадасховішча «Ганалес» і робіць свае заіліны Свіслач.

Праз некаторы час збочылі магутныя ёлкі, уступішы месца для закладкі фундамента новага санаторыя з паэтычнай назвай «Крыніцы». Першая чарга санаторыя на 250 месц хутка ўступіць у строй, і будаўнікі механізаванай калоны № 3 «Сельбуд» пад кіраўніцтвам праба Майсея Асавалюка качаюць ужо ўнутры-адзелачныя работы.

— У новым санаторыі будуць лячыцца хворыя язвеннай хваробай, гастрытам, захворваннем печані, — расказвае галоўны ўрач санаторыя Генадзій Вальковіч. — У санаторыі будзе функцыянаваць электралячэнне, парафіназакарытавае лячэнне, розныя кабінеты: зубны, тэрапеўтычны, хірургічны і іншыя.

В. УШАКОУ.

ЛІДСКІ ЛАКАФАРБАВЫ

Уступіла ў строй першая чарга Лідскага лакафарбавага завода. На былой пустэчы выраслі шматлікія аб'екты першага ў горадзе прадпрыемства вялікай хіміі. За кароткі тэрмін будаўнікі выканалі вялікі аб'ём работ. Вынуты дзесяткі тысяч кубаметраў грунту. Тысячы кубаметраў зборнага жалезабетону, сотні тон мегалаканструкцый, многія кіламетры падземных камунікацый, тэхналагічных трубаправодаў і кабеляў змацаваны і пракладзены на пляцоўцы і ў вытворчых карпусах завода.

Зараз поўным хошам вядзецца будаўніцтва яшчэ двух вытворчых цэхаў. Іх намечана здаць у эксплуатацыю да канца гэтага года. Гэта цэхі алідных і масляных лакаў і полівінілацэлатных эмульсій. Іх агульная магутнасць — 14 тысяч тон прадукцыі ў год. У гэтым жа годзе пачнецца будаўніцтва другой чаргі завода. Па магутнасці яна ўтрая перавысіць першую. Пасля заканчэння будаўніцтва Лідскі завод стане адным з буйнейшых прадпрыемстваў лакафарбавай прамысловасці Савецкага Саюза.

Ф. КАРДАШ.

НАШЫ КАРЭСПАНДЭНТЫ ПАВЕДАМЛЯЮЦЬ

ракета-носитель. С помощью этой ракеты на околоземную орбиту выведена научная космическая станция «Протон-1». Общий вес полезного груза (без последней ступени-носителя) составляет 12,2 тонны. Это сообщение также печатается на первой странице.

«БЮДЖЕТ САВЕЦКАЙ СЯМ'І» — под таким заголовком на третьей странице печатается статья кандидата экономических наук Георгия Саркисяна. На конкретных примерах автор показывает, что собой представляет заработная плата советских людей, какими дополнительными льготами пользуются трудящиеся Советского Союза, сколько они платят за жилье, коммунально-бытовые услуги, медицинское обслуживание и т. д.

Белорусскую республику называет краем голубых озер и быстрых рек. И это действительно так. Рыбаки республики ежегодно вылавливают и сдают государству много разнообразной рыбы. Что нового в рыбном хозяйстве республики сегодня, рассказывает на-

чальник Управления рыбной промышленности Совнархоза БССР И. Л. Сацункевич. Эта статья помещена под заголовком **«БАГАЦЦІ АЗЁР І РЭК»** (6—7 стр.). За предприятными управления закреплено около 123 тысяч гектаров озёрной площади и 3600 километров рек. В среднем здесь ежегодно вылавливается около 30 тысяч центнеров рыбы. Этим промыслом занимаются 10 рыбозаводов. Широкие перспективы перед белорусскими рыбаками открываются на будущее. В 1970 году прудовое хозяйство будет давать 88 тысяч центнеров рыбы, что составит 237 процентов общего улова этого года.

17 юношеских лет прошли у Владимира Артюшкевича во Франции, куда в 1929 году эмигрировали его родители из панской Польши. Только в 1946 году семья Артюшкевичей вернулась в Белоруссию и теперь живет в колхозе имени Суворова Кореличского района. Интересно сложилась жизнь у самого Владимира. За счет колхоза его по-

слали учиться. Теперь он стал механизатором широкого профиля, может управлять трактором, автомобилем, комбайном, владеет токарным делом. К своей работе он всегда относится с большой старательностью, за что и уважают его колхозники. **«ЛЮДЗІ ГАВОРАЦЬ ЯМУ: «МАЛАЙЧЫНА!»** (6 стр.).

История выбросила в мурсорный ящик многих, кто становился изменником своего народа и продавался за дешёвые подачки пришельцев из других стран. Так случилось и с бывшим «деятелем» БКА, который после Великой Отечественной войны, очутившись на заокеанских задворках, в часы своих одиноких раздумий над черным прошлым решил писать мемуары и подписывать их псевдонимом «Франусь Бушель». Один отрывок из его «творения» подготовил к печати М. Рожков-Ружицкий. Этот материал помещен на 7-й странице под заголовком **«ДРАП НАХ ВЭСТ»**.

Сегодня в номере

ДЛЯ ТЕХ, КТО НЕ ЧИТАЕТ ПО-БЕЛОРУССКИ

В Хельсинки закончил свою работу Всемирный конгресс за мир, национальную независимость и всеобщее разоружение. В обстановке единодушия конгресс одобрил резолюцию о Вьетнаме и текст общего заявления. В резолюции о Вьетнаме участники Всемирного форума потребовали немедленного прекращения агрессии Соединенных Штатов в Южном Вьетнаме, вывода американских войск и войск их сателлитов из Южного Вьетнама, ликвидации американских военных баз на этой территории и немедленного прекращения бомбардировок и других агрессивных действий против Демократической Республики Вьетнам. В тексте общего

заявления конгресса подчеркивается, что в нынешних условиях мир можно сохранить единством всех народов, ликвидацией остатков второй мировой войны, отказом от гонки вооружений. В сложившейся международной обстановке необходимо, чтобы каждое государство, которое обладает ядерным оружием, официально заявило, что оно никогда не использует первым атомной бомбы. Сообщения об этих документах печатаются на первой странице **«СВЕТ ЖАДАЕ МИРУ!»**.

С целью обеспечения выполнения намеченной программы исследования космического пространства в Советском Союзе создана новая мощная

ЛЕТО ДРУЖБЫ И ВСТРЕЧ



ЛЮБЛЮ РОДИНУ СВОЕЙ МАТЕРИ

Вот уже две недели, как я живу в пионерском лагере в Крыжовке. Признаюсь, что мне здесь очень нравится. Наибольшее впечатление произвела сердечность, с которой нас встретили советские ребята как в Бресте, так и в самом лагере. Все эти встречи еще раз показали величие русской доброй души. Я никогда не забуду того, что советские люди делают для нас. Из Белорусского товарищества из Минска к нам приезжают руководители и каждый раз делают что-нибудь интересное, приятное. Прием был настолько трогательным, что я не раз плакала от счастья и сознания, что на Родине матери так много людей благожелательных ко мне. Мне лучше, чем другим ребятам, ибо я кое-что понимаю по-русски, это много значит. Я подружилась с советскими мальчиками и девочками, и сказать правду, они в СССР—чуждые! Разные, много знающие, приличные, воспитанные, великодушные, трудолюбивые, дисциплинированные.

Дружить с советскими ребятами для меня настоящее наслаждение! Часы и дни летят, скоро надо будет уезжать.

Мне здесь так хорошо, все меня любят и уважают, я чувствую себя счастливой. Приехав сюда, я полюбила Родину своей матери, ее землю, ее соотечественников.

Нелли САЛТАРИН.



В компании всегда найдется весельчак.

РЕБЯТА УВЕЗУТ С СОБОЙ СВЕТЛЫЕ ЧУВСТВА

С наступлением лета приближалась радость наших ребят. Им была предоставлена возможность посетить Родину матерей. Некоторые из детей уже раньше приезжали в Советский Союз, отдыхали на побережье Черного моря. А в этом году впервые ехали в незнакомую Крыжовку.

И хоть погода в первые дни омрачала настроение, дети не скушали. Сразу же была организована подготовка к торжественному открытию лагеря. Гости наравне с советскими ребятами разучили песни и танцы, чтобы во время праздника порадовать родителей. И действительно, родители остались довольны концертом. Ребята из Франции, Голландии, Италии и других европейских стран.



29 июля вечером мы выехали из Голландии. Проводы были торжественными. На один день мы останавливались в восточной части Берлина. Побывали в Третьяков-парке, у памятника погибшим советским воинам. Вечером посетили берлинский зоопарк. В Брест наша группа приехала первой. Очень теплой была встреча с советскими школьниками, которые дарили нам цветы, значки, открытки. С пионерами и комсомольцами мы ходили на прогулку по городу, посетили Брестскую крепость. После этого мы распределились с брестскими ребятами и направились в Крыжовку.

В пути было очень весело, вели песни, останавливались и бродили по лесу.

В Крыжовку приехали в 7 часов вечера. Встречал нас весь пионерский лагерь с музыкой, песнями и цветами. Хозяйка лагеря приняла нас в пионеры. Каждая иностранная группа дарила лагерю свои маленькие сувениры. Были мы в Минске, в музее Отечественной войны.

От вечера детской художественной самодеятельности все были в восторге. Как прекрасны выступали школьники! Особно понравилась песня «Пусть всегда будет солнце». Все сейчас было как море цветов. Выступавшие школьники преподнесли и нам цветы. Мы очень благодарим их всех за этот незабываемый вечер.

В лагере мы готовились к родительскому дню. Каждый отряд показал свою самодеятельность. Учили русские песни и пляски, хотя сначала не очень нам удавалось это. Вот когда мы почувствовали трудность от незнания русского языка. Приедем домой, обратим на это внимание.

В лагере всегда весело. Мы смотрим кинофильмы, ходим на прогулки в лес, катаемся на катере, купаемся, часто танцуем. Сделали очень интересную экскурсию на кондитерскую фабрику, где видели, как делают конфеты, нам разрешили есть конфет столько, сколько хотелось. Нам здесь очень нравится. Мы сердечно благодарим белорусский народ за гостеприимство и желаем дружбы между всеми народами.

Валентина САФРОНОВА, руководительница голландской группы.

МНЕ СОСНЫ ШЕПЧУТ СЛОВА ПРИВЕТА

Много я мечтала о поездке в СССР, и вот, наконец, это сбылось! Я провел бессонные ночи, но в итоге добился того, о чем мечтал. Первый контакт с советскими людьми у меня был в вагоне «Рим — Москва». Это были проводники. И один из них, москвич по имени Юрий, стал моим другом. Он расказывал мне о жизни в СССР, о том, как там живут, о том, как там учатся, о том, как там работают. Он мне очень понравился. Мы с ним и поехали в Брест, где десятки советских детей меня встретили тепло, с цветами и словами «Добро пожаловать!».

Я горжусь, что проживу хоть месяц в СССР, горжусь тем, что моя мать белая. Да! Я узнал моих родственников, которых до этого никак не видел. Я ездил по городу, не видел, победившего коммунизма.

Сосны и помять все грустное чудеса.

Джованни Мастроматтео.



Обладатель первой ракеты.

ЗАМЕЧАТЕЛЬНЫЕ РЕБЯТА

Замечательные ребята приехали к нам в этом году в Крыжовку. Каждая новая встреча, каждая новая беседа открывает в них что-то новое, и это новое неизменно радует. Они умеют отлично дружить и веселиться.

На концерте детской художественной самодеятельности в клубе имени Дзержинского они восхищались мастерством советских ребят. А ведь и сами они уже дали чудесный концерт. На подготовку у ребят была всего одна неделя, а выступления их порадовали зрителей. Каждая группа—австрийская, итальянская, французская, голландская—выступила со своей программой. Клара Бурицкая, единственная представительница Федеративной Республики Германии, спела песенку на немецком языке. Исполнили гости и белорусский народный танец. Вместе с ними плясали и наши пионеры. Это был настоящий танец дружбы.

Наибольший успех выпал на долю итальянской группы. Хотя она и немногочисленная, но зато очень активная. Итальянцы написали самые интересные заметки в нашу газету о своем пребывании в Белоруссии, они всегда самые веселые и голосистые. Что ж, Италия всегда была знаменита своими песнями и плясками, и три её маленьких гражданина «не сплеховали», как говорит Андриуша Шпинони. Сам он исполнил «Капитана». Нелли Салтарин встречали зрители очень тепло, вызвали даже на «бис». Вообще эта приветливая голубоглазая пелушка пользуется в лагере всеобщей любовью. Недавно к ней из Москвы приехал дедушка. Он инженер-геологоразведчик. Много ездил по стране, много повидал, о многом рассказал внучке. Нелли понимает все, о чем рассказывает дедушка. Как она благодарна маме, которая научила ее своему родному языку!

К Карлу Муха приехали брат и сестра из Вронжежа. Александр—инженер-конструктор, Людмила преподает в школе немецкий язык, так что Карлу легко было разговаривать с родственниками. А вот Джованни Мастроматтео пришлось труднее. Он уже встречался с родными. Даже сам ездил к ним в Холупеничи, но по-русски мальчик понимает очень мало, и ему всё время приходится обращаться за помощью к Нине Савельевне. Но Джованни не унывает. Ведь его заветная мечта—увидеть Советский Союз—сбылась. Перед отъездом Джованни не мог спать ночами, много думал о том, как он встретится с Родиной мамы. На вокзале в Венеции он плакал от радости, а его старшая сестра всплакнула от досады. Ей тоже очень хотелось поехать.

Отличные ребята и в австрийской группе. Они очень трудолюбивые. Особенно приятно смотреть, как они дежурят в столовой. Мальчики и девочки надевают белые передники, берут в руки подносы, быстро разносят по сто-

лам полные тарелки. Особенно старается Тони Боссерт. Он носится по залу быстрее всех, и время от времени слышится его голос: «Острожно!», «Острожно!». Тони мечтает стать поваром.

Очень приятная австрийская девочка Маша Бернер. Однажды я увидела Машу с книжкой.

— Интересная?

— Страшная,—говорит девочка.

Смотрю на обложку: «Никогда не забудем». Да, это страшная книжка. Написали ее белорусские дети, которым пришлось пережить ужас и страдания фашистской оккупации, которым довелось изведать все ужасы войны.

— Эту книжку мне подарила тетя. Она приехала из Ленинграда. Мне трудно читать по-русски, но эту книгу я прочту обязательно,—говорит девочка.

Маша не первый раз в нашей стране. Несколько лет тому назад она была в Москве и Ленинграде с отцом. Они остались очень довольны поездкой. Родители Машинного отца почти пятьдесят лет тому назад эмигрировали в Англию. Сам он родился за границей, но всю жизнь считал себя русским. Недавно он трагически погиб. Но все доброе, любовь к родной земле, которую он привил своим детям, остались.

— Маша, а ты не жалеешь, что приехала к нам в лагерь?—спрашиваю у нее.

— Что вы! Знаете, как здесь время быстро летит. В школе, на уроках, оно плетется, а здесь скачет, как бешеное. Я уже сейчас думаю о том, что скоро уезжать, и мне иногда становится грустно.

Я уже писала о том, что ребята любопытны. Возьмите Андриушу Шпинони. Он рассуждает, как взрослый. И все замечает. На спортивном аэродроме он видел женщин-летчиц. На соревнованиях велосипедистов—женщин-велосипедисток. Однажды, когда мы проезжали мимо свера, он, указывая на портреты рабочих, спросил, почему они так выставлены. Ему объяснили, что такой почет оказывается людям за хорошую работу. Были там и портреты женщин. Наверно, все это произвело на Андрия впечатление, потому что он долго говорил о том, какие замечательные женщины в Советском Союзе. Они все умеют делать.

— И какая замечательная страна, которая дает возможность женщинам заниматься общественным трудом, спортом, учиться,—замечает Джованни.—Моя мама очень страдает от того, что вынуждена заниматься только домашним хозяйством.

Вот какие славные ребята отдыхают у нас в этом году. И за то, что они такие, хочется поблагодарить их мам и пап, которые воспитывают хороших детей, делают все для того, чтобы они больше знали о их Родине, чтобы они любили и чттили ее.

Д. ЧЕРКАСОВА.

Я ИЗМЕНИЛСЯ, И ПОРЯДКОМ

...В этом лагере все и всегда активно! Когда тепло, солнце, мы идем к озеру, которое настолько велико, что называется «море». У нас есть небольшой лагерь театр, где мы учимся петь и танцевать. Лагерь окружен лесом, поэтому часто делаем экскурсии, учимся ставить палатки, а также по очереди дежури на кухне, подносим еду, убираем после еды стол и держим в чистоте наш двор.

Мы уже дали концерт для родителей. Мы, итальянцы, если не ошибаюсь, кажется, не сплеховали! Я уже нахожу изменения в самом себе: я изменился, и порядком! Я не знал ни слова по-русски. В Бресте даже несколько растерялся—сам, без своих. Постепенно раз-

говорился с советскими ребятами, выучил уже много слов, но и я не в долгу—научил их итальянским. Я совершенно не могу ни на что пожаловаться: кушать дают достаточно, вокруг—просто красота. Мне будет очень жаль расстаться с этим местом, со всеми моими друзьями и с людьми, что думают обо мне. Очень нравится город Минск, его окрестности, памятники павшим героям. В доме дружбы нас отлично приняли, угощали. Были мы на аэродроме. Я познакомился с одним пилотом, его зовут Валдим Овсянкин. Он дал нам настоящий спектакль в воздухе. У меня даже дух захватило.

Андреа ШПИНОНИ.



Ребята посетили Белорусский музей истории Великой Отечественной войны. Фото М. Бурого.



После веселых игр — аппетита не занимать.

Сінявокай называюць нашу Беларусь. Усюды па ёй параскіданы блакітныя азёры. І вада ў іх — крышталёвая, берагі аздоблены свежай, духмянай зелянінай лясоў і лугоў, а навокал такая прыгажосць, што нельга вачэй адарваць ад яе. Ва ўсім напрамку прарэзаны нашы рэспубліку вялікія і малыя рэкі. І колькі на іх шляху цудоўных мясцін, колькі прыроднага характа! Не здарма ж яны сталі найлепшымі месцамі адпачынку працоўных.

У той жа час азёры і рэкі рэспублікі штогод даюць многія тысячы цэнтнераў рыбы. Сёлета ўпершыню ў краіне адзначаецца Дзень рыбака. Аб здабытках і поспехах працоўных гэтай галіны прамысловасці, перспектывах яе далейшага развіцця раскажваецца ніжэй.

Што прадстаўляе з сябе рыбная прамысловасць рэспублікі? Якая ў яе ёсць вытворчая база?

З году ў год нарошчвае тэмпы рыбная прамысловасць нашай краіны. Летась улоў рыбы і морапрадуктаў склаў звыш 50 мільёнаў цэнтнераў. Улічваючы вялікае значэнне гэтай

галіны эканомікі ў народнай гаспадарцы краіны, Саветскі ўрад устанавіў свята «Дзень рыбака», якое будзе адзначацца штогод у другую нядзелю ліпеня.

Рыбная прамысловасць Беларусі мае два напрамкі: азёрна-рачны і сажалкавы. Спачатку раскажы, што прадстаўляе з сябе першы з іх.

За прадпрыемствамі нашага ўпраўлення замацавана каля 123 тысяч гектараў азёрнай плошчы і 3 600 кіламетраў рэк. Як бачым, база немалая. У сярэднім штогод тут вылоўліваецца каля 30 тысяч цэнтнераў рыбы — шчулакоў, плотак, акунёў, ляшчоў, серабрыстых карасёў, вугроў, судакі і інш. Промысел у прыродных вадаёмах вядуць 10 рыбазавадаў. Работы ў асноўным механізаваны. На дапамогу рыбакам прыйшлі катэры-метчкі, механічныя лябёдкі, лодачныя матары, агрэгаты для бурэння лёду пры зімовай лоўлі.

Адначасова з лоўляй на гэтых прадпрыемствах вядзецца і апрацоўка рыбы. Яе сушаць, аэндзяць, вяляць, замарожваюць. Шмат выпускаецца тут і самых разнастайных кансерваў: дроб-

ны часцік у таматным соусе, верхаводка і мянтуз у масле, вугор у жэлі, рыбная салюнка з агароднінай і інш. За апошні час значна палепшылася якасць лоўлі. Таму, каб поўнасцю загрузіць наяўныя цэкі па вырабу кансерваў, мы завозім марскую рыбу — салаку, траску і інш. Да таго ж, тры рыбгасы — «Волма» і «Альба» Мінскай вобласці, «Ляхва» Брэсцкай — гадуюць качак. Сёлета яны дадуць чатыры з палавінай тысячы цэнтнераў гэтага каштоўнага, смачнага мяса.

Вельмі выгаднай і перспектыўнай галіной рыбнай прамысловасці з'яўляюцца сажалкавыя гаспадаркі. У іх даволі багатыя фонды: амаль 9 тысяч гектараў заліўных плошчаў, у тым ліку звыш 7 тысяч гектараў адпушчаны для нагулу рыбы. У штучных вадаёмах гадуюцца карпы, серабрыстыя карасі і для больш поўнага выкарыстання кармавых рэсурсаў сажалак — шчупакі.

За шэсць гадоў сямігодкі ўлоў рыбы ў сажалках узрос больш чым у два разы. Летась ён склаў звыш 34 тысяч цэнтнераў. Паказчык высокі, асабліва калі ўлічыць, што дасягнут ён

без павелічэння сажалкавых плошчаў. У рыбгасах выраслі высокакваліфікаваныя кадры рабочых. Усім вядома, што прафесія рыбака — романтичная, яна прыносіць шмат сапраўднай радасці і задавальнення. Але ж яна і не лёгкая, патрабуе ад людзей вялікага майстарства, вопыту і навыкаў. І таму тут працуюць людзі смелыя, спрактыкаваныя, якія вельмі любяць сваю справу.

Хачу прывесці яшчэ дзве лічбы, якія яскрава характарызуюць развіццё нашай прамысловасці. Агульны ўзровень валавой прадукцыі сёлета складзе ў параўнанні з 1958 годам 186,3 працэнта, а прадукцыйнасці працы — 198,4 працэнта.

Колькі прадукцыі дадуць прадпрыемствы прамысловасці сёлета? З якімі поспехамі іх калектывы сустрэлі сваё свята?

Рыбныя прадукты маюць вялікі попыт у насельніцтва, і мы робім усё, каб выпускаць іх з кожным годам усё больш і больш. Летась сажалкавыя гаспадаркі Беларусі далі ў сярэднім па 619 кілаграмаў таварнай рыбы з гектара. А калектывы перадавых прадпрыемстваў да-

біліся яшчэ лепшых паказчыкаў. Так, у рыбгасе «Быцень» Брэсцкай вобласці, дзе дырэктарам Сцяпан Трыфелевіч Кузняцоў, з кожнага гектара атрымана па 928 кілаграмаў, у рыбгасе «Белае» Гомельскай вобласці (дырэктар Васіль Радзіёнавіч Рыбалка) — па 915 кілаграмаў. Багатыя былі ўловы ў брыгадзе Рыгора Корзунна з рыбгаса «Волма» Мінскай вобласці: тут кожны са 152 гектараў даў 1 434 кілаграмы рыбы, або ўсяго 218 тон.

Сярэдні ж паказчык па краіне роўны 530 кілаграмам з гектара. Значыць, у гэтых адносінах рэспубліка заняла адно з першых месцаў.

Сёлета 13 сажалкавых гаспадарак дадуць звыш 37 тысяч цэнтнераў рыбы. Акрамя гэтага, рыбазавады выпускаць яшчэ тры мільёны бляшанак кансерваў. Калектывы іх падрыхтавалі добрыя працоўныя падрункі свайму свята. Так, брыгада Іліядора Харко з Гомельскага рыбазавада свае дзённыя заданні выконвае на 150—160 працэнтаў. Шчодро адорвае блакітнай цаліна рыбаваецкую брыгаду калгаса «Ніжні Дняпровец» гэтага ж рыбазавада, якой кіруе Фёдар Клімёнак.

Працоўнікі рыбнай прамысловасці рэспублікі дасягнулі лепшых вынікаў у краіне і ў барацьбе за зніжэнне сабекошту прадукцыі.

Што робіцца ў рэспубліцы па развядзенню найбольш каштоўных парод рыбы?
Найбольшае — промыславае

Любяць у Падлессі песню. Яна гучыць усюды — у полі, на лузе, на вуліцы, у сельскім палацы культуры. Калгасныя спевакі не раз выступалі ў суседніх вёсках, раённым цэнтры, у Брэсце, Мінску. Створаны больш як чвэрць стагоддзя назад, Падлескі хор быў удзельнікам многіх абласных і рэспубліканскіх аглядаў мастацкай самадзейнасці, выступаў на маскоўскіх сценах.

Майстэрства калгасных спевакоў з кожным годам расце, мацнее. Расшыраецца рэпертуар, у хор прыходзяць новыя выканаўцы — даяркі, механізатары, паляводы, работнікі гандлю.

Нядаўна Падлессе абляцела радасная вестка: іх хору прысвоена званне народнага.

І. КАРПЫЗА.

Чатыры тыдні гастраліраваў Гродзенскі абласны рускі драматычны тэатр у Чарнігаве. Гродзенскія артысты сустрэліся з рабочымі і служачымі прадпрыемстваў і ўстаноў. Цікавыя творчыя сустрэчы адбыліся на заводзе штучнага валакна, на музычнай фабрыцы, рамонтным заводзе і ў маладзёжным лагеры камсамольцаў вобласці.

За добрае абслугоўванне горада і вобласці калектыв тэатра ўзнагароджан Ганаровай граматай абласнога ўпраўлення культуры.

Цяпер Гродзенскі драматычны тэатр пачаў гастролі ў Жытоміры.

А. КРАСОУСКІ.

У Мазыры ў фая кінатэатра «Радзіма» экспануецца выстаўка работ мазырскіх самадзейных мастакоў. На ёй прадстаўлена каля ста твораў жывапісу і графікі.

Людзям стваральнай працы прысвяціў большасць сваіх работ Е. Літвак. Непайторную прыгажосць роднай палескай прыроды раскрывае перад глядачамі пейзажы А. Афанасевай. П. Захараў — мастак-дэкаратар. Яго дэкарацыі да спектакля Мазырскага народнага тэатра «Канчане — суседзі мае» па п'есе І. Козела былі станоўча адзначаны ў час трэцяй дэкады народнай творчасці Беларусі. На гэты раз П. Захараў прадставіў на агляд некалькі цікавых твораў жывапісу.

У кнізе водгукаў — шмат удзячных слоў удзельнікам выстаўкі.

С. ГАРАВЫ.

ОТ МИНСКИХ ДРУЗЕЙ

Земляки из Русского клуба города Сиднея (Австралия) прислали в редакцию фотографии, рассказывающие о работе клуба. На одной — фотовитрина к Международному дню защиты детей, на которой минские фотографы Ананьины, П. Захаренко, А. Сосиновский и другие с удовольствием узнали свои снимки. Они были посланы ими в подарок землякам в Австралии.

ЛЮДЗІ ГАВОРАЦЬ ЯМУ: «МАЛАЙЧЫНА!»

Першым у Карэліцкім раёне ў гэтым годзе закончылі сяўбу на сваіх палях калгаснікі сельскагаспадарчай арцелі імя Суворова. Прычым пры выдатнай якасці работ. Радасным быў гэты дзень для механізатараў арцелі. Усе сабраліся ў клубе, каб адзначыць лепшых у спаборніцтве, уручыць ім прэміі ад імя праўдзеньня, а потым павесяліцца. І калі другім пасля брыгадзіра Арцюшкевіча, у зале раздаліся апладысменты, пачуліся галасы:

— Малайчына, Уладзімір!

Усіх, калі трэба было, вырочаў...
Уладзімір выйшаў на сцэну, прыняў падарунак і, крыху хвалючыся, сказаў:
— Ну, што вы, таварышы... Працаваў сумленна і толькі. Усім калгасам стараліся...
А раніцай ён зноў ужо спаўнаўся ў майстэрні. Як гаспадар, акінуў позіркам станкі, розныя апараты і адразу, даўшы заданне свайму вучню Грышу Якаўцу, узяўся за справу. Ён заўсёды робіць так: калі работа патрабуе вопыту і ўмення, выконвае яе

сам, а што больш лёгкае — вучань. Але абодва працуюць з агоньчыкам, інакш нельга, ад іх жа ў многім залежыць поспех усіх механізатараў.
Хто ж такі Уладзімір Арцюшкевіч? Токар калгаса, член сельгасарцелі імя Суворова. А вось лёс у яго не зусім звычайны.
Семнаццаць юнацкіх год прайшлі ва Уладзіміра не на роднай зямлі, а ў Францыі, куды яшчэ ў 1929 годзе эмігрыравалі яго бацькі з панскай Польшчы. Не было яму тады і года. Толькі ў 1946 годзе вярнулася сям'я Арцюшкевічаў у Беларусь.
Семнаццаць год споўнілася тады Уладзіміру, а спецыяльнасці — ніякай. Прышоў ён у праўленне калгаса і збынтэжана сказаў:
— Працаваць хачу, а дзе, не ведаю.

— Эх, каб ты быў трактарыстам! — уздыхнуў старшыня. — Адразу б уручылі табе новенькі трактар. Толькі атрымаў, а працаваць пакуль на ім няма каму, разумееш, многія быліся механізатары не вярнуліся з фронту... Пастой, а калі мы цябе пашлём на курсы? За кошт калгаса! Падзеш?
Зразумела, Уладзімір згадзіўся і праз год вярнуўся ў калгас з пасведчаннем механізатара шырокага профілю, г. зн. ког працаваць не толькі трактарыстам, але і шафёрам, камбайнерам, а калі трэба, і токарм.
У першыя гады працаваў Уладзімір трактарыстам і хутка так асвоіў сваю прафесію, што гэта не магло застацца непрыкметным. Не раз яго прэміравалі, выносілі падзя-

кі. А потым паслалі вучыцца ў спецыяльную школу, зноў жа за кошт калгаса, адкуль ён вярнуўся ўжо класным токарм.
Залатыя, як гавораць, рукі ва Уладзіміра Арцюшкевіча, проста немагчымы ён у калгасе. І такіяныя работы выконвае, і зварачныя, а калі трэба — зоймецца і вулканізаваным. І ўсе выконвае сумленна, на «выдатна». Ну, і адпаведна добра зарабляе.
Вось так жыве і працуе на сваёй зямлі Уладзімір Арцюшкевіч, працуе на сябе, дзеля дабрабыту ўсіх людзей, за што і гавораць яму людзі дзякуй. А ці ж гэтага мала для сумленнага чалавека?

В. ВІКТАРАЎ.
Карэліцкі раён.

Нядаўна ў Наваполацку гасцінна расчыніліся дзверы гандлёвага цэнтара. Гэты прыгожы, пабудаваны ў сучасным стылі будынак займае амаль цэлы гарадскі квартал. У ім размясціліся шматлікія магазіны і майстэрні па рамонт бытавых прыбораў.





Да гэтага часу да нас больш прыезджалі нашы землякі, якія пакінулі Радзіму яшчэ да рэвалюцыі або ў час панавання памешчыкаў і капіталістаў на землях Заходняй Беларусі. Сёлета па запрашэнню Беларускага тавары-

ства дружбы і культурнай сувязі з замежнымі краінамі ў Мінск прыехала група дзяцей нашых землякоў. Усе яны нарадзіліся ў Канадзе, але добра ведаюць мову сваіх бацькоў.

Радзіма бацькоў ужо з першага кроку ўступлення на яе зямлю зрабіла на моладзь вялікае ўражанне.

— Тут я адчуў, што Радзіма маіх бацькоў бліжэйшая майму сэрцу, — сказаў Фёдар Курбан.

— За гэтыя дні я ўзбагаціўся ведамі больш, чым за два курсы вучобы ў інстытуце, — сказаў студэнт Дзмітрый Папоў.

Амаль усе нашы маладыя госці выказалі думку, што яны цяпер маюць зусім іншае ўяўленне аб Савецкай краіне. Яны ўбачылі, што людзі ў Савецкім Саюзе жывуць свабодна, добра і, галоўнае, усе хочучь міру.

Маладыя землякі пабывалі ў саўгасе «Брэсцкі», у Брэсцкай крэпасці, на Беларускай аўтазаводзе. У час цёплай сустрэчы ў Таварыстве старшыня яго праўлення Віталій Смір-



ноў многа новага расказаў пра Беларусь. Потым яны шмат цікавага даведаліся аб Беларусі з дакументальна-хранікальных фільмаў.

Падарожжа працягваецца.

На здымках: дзеці нашых землякоў у маладым садзе саўгаса «Брэсцкі». На ганку новага гмаху медыцынскага інстытута.

Фота В. Казлова.

вадаёмах. У гэтым напрамку і будзе развівацца прамысловасць. У 1970 годзе сажалкавыя гаспадаркі дадуць 88 тысяч цэнтнераў рыбы, што складзе 237 працэнтаў агульнага ўлову гэтага года. Такое павелічэнне будзе дасягнута за кошт інтэнсіфікацыі сажалкавага рыбаводства і ўвядзення ў эксплуатацыю новых плошчаў.

Цяпер у нас арганізуюцца два новыя рыбгасы. Адзін з іх — «Любань» у Мінскай вобласці. Плошча яго — каля 2,5 тысячы гектараў. Гэта будзе самая вялікая гаспадарка ў Беларусі. У Магілёўскай вобласці будзеца рыбгас «Свіслач». На 492 гектары новых плошчаў павялічвае свае магутнасці рыбгас «Белае». Гатова праектнае заданне па збудаванню сажалкавай гаспадаркі «Ражан-Новы» ў Мінскай вобласці агульнай плошчай у 2,5 тысячы гектараў. Усе гэтыя мерапрыемствы забяспечаць не толькі значны рост прамысловасці ў наступныя гады, але і дазваляць стварыць трывалую матэрыяльную базу для далейшага павелічэння гадавання рыбы ў штучных вадаёмах.

Вялікія задачы стаяць перад працаўнікамі рыбнай прамысловасці рэспублікі. Асабліва шмат ім трэба зрабіць на павелічэнне ўловаў у натуральных вадаёмах. І яны прыкладаюць свае намаганні, каб паспяхова спраўляцца з дзяржаўнымі планами, даваць савецкім людзям усё больш каштоўных прадуктаў. Блакітная ж цаліна адорвае толькі працавітых і клопатлівых!

ПІСЬМО В'ЕТНАМСКАЙ МАЦІ

Ле-Тхі Кай, маці 14-гадовага Нгуен Ба Нгока, які загінуў у час варварскага налёту амерыканскай авіяцыі ў правінцы Тхань-Хоа (Паўночны В'етнам), звярнулася з пісьмом да амерыканскіх жанчын, паведамляе агенцтва ВІА. У час гэтага налёту ў вёсцы Куанг-Чунг загінулі дзесяткі мірных жыхароў. Нгуен Ба Нгок, не дзяржаўчы ўвагі на разрывы бомб, высначыў з укрывішча і пабег у суседні дом ратаваць дзяцей, якія там засталіся. Ён выратаваў двух хлопчыкаў, аднак сам быў смяртэльна паранены асколкам амерыканскай бомбы.

«...Калі я пішу гэтыя радкі, — гаворыцца ў пісьме, — я ў думках бачу свайго паміраючага сына. Яго цела было пакрыта ранами, аднак з вялікім напружаннем волі ён расплюшчыў вочы і прашаптаў: «Бацька і маці, адпомсціце за мяне!».

Адпомсціце за майго сына! Яго апошнія сло-

вы гатовы былі разарваць маё сэрца. Наша нянавісць не накіравана супраць вас, амерыканскія маці і жонкі. Вы любіце сваіх мужоў, сыноў, як любім іх мы. Многія з вас цяпер таксама аплакваюць сваіх блізкіх, якія былі палітычна амерыканскім урадам ва В'етнам і сустрэлі там свайго бласлаўнага канец. Наша нянавісць накіравана супраць тых азвэрэлых ваяк, якія прынеслі гэтак многа гора нашым сёстрам у Паўднёвым В'етнаме і якія робяць цяпер таяныя самыя злачынствы на поўначы нашай краіны.

Усе гэтыя дні, скончыўшы работу, я тулю да сваіх грудзей кнігі і адзенне майго сына і горка плачу.

...Я ўпаўна, што калі б вы былі на нашым месцы, вы таксама расуча патрабавалі б кары для гэтых лютых агрэсараў».

Ханой, 10 ліпеня. (ТАСС).

Міхаіл РУДЭРМАН.

БУДЗЕ СУД

Гараць слябы.
Ў дэжурні на расе
В'етнамка сына
Мёртвага нясе,

Адзінага
Саколіка свайго.
Нішто ўжо больш
Не радуе яго.
А на зары

Ён бегаў, гаварыў...
Няма жыцця
В'етнамскай дзетвары!

— Хай будзе суд
І кара,
І астрог, —
Шапнула маці,
Валячыся з ног.
Я чую голас:
«Устаньце, суд ідзе!»

І бачу сведак,
Нехта іх вядзе,
Падняўшы з другу
І сырых магіл,
Туды, дзе варта,
Лавы папярок
І трыбунал
Няшчасных мацярок.

Вольны пераклад
з рускай мовы.

ДРАП — НАХ — ВЭСТ

ФЕЛЬЕТОН

Твары нашых змагароў выцягнуліся і зрабіліся шэрымі.

— Даз-звольце... — задрыжаў голас Радаслава Астроўскага, прэзідэнта БЦР. — Да-азвольце, пан гаўляйтэр... А... нямецкія войскі? Яны што, пакідаюць Беларутэнію? (У Радуся гэта атрымалася крыху наігранна, калі не сказаць фальшыва, бо ж ведаў становішча спраў. Але такі ўжо яго характар — не пранушыць выпадку падкрэсліць сваю прыязнасць і адданасць хлебадаўцам).

Генерал войск СС Готберг растлумачыў: — Сітуацыя, якая складалася на Усходнім фронце, у прыватнасці на цэнтральным яе напрамку, дыктуе неабходнасць адводу войск вермахта. Часова, вядома.

— Але ж мы без вас — нішто! — выпаліў я на балелую думку.

— Спадар Бушэль, — павярнуўся да мяне гаўляйтэр. — Вы хочаце сказаць, што на тэрыторыі Беларутэніі ў вас няма аднадумцаў? Так я вас зразу-меў?

— Чаму няма, ёсцейка, — няўпэўнена засупярэчыў я, аглядаючы прысутных змагароў. — Есць у нас і паліцаі. Нарэшце, маем афіцэрскую школу БКА ў Менску.

— Вось і вядзіце сваю БКА ў лясы, — падхапіў Готберг.

— Але ж там савецкія партызаны!

— А чаму вы не можаце дзейнічаць, як тыя партызаны? У нашу карысць, зразумела.

— Дык нас жа жменька, — адказваем, — кроп-

ля ў мору. А савецкія партызан — ву-унь колькі! На працягу трох год мы з вамі нічога не маглі зрабіць з імі, хоць і вельмі стараліся.

— Дармаеды, донэр вэтэр, — прабурчаў гаўляйтэр.

— Экселенц! Гэта абраза, — смела засупярэчыў я. — Мы столькі зрабілі для вас! Адна дапамога карнікам чаго каштуе.

Тут узяў слова Астроўскі і даволі пераканаўча даказаў, што пакідаць нас для стварэння атрадаў «Вэрвольфа» бессэнсоўна, што нас тут за тры дні пераловяць, як курэй. Прэзідэнт — трэба аддаць яму справядлівасць — мужа прызнаў, што беларускае мужыччо і, так сказаць, увесь народ — не з намі. А без яго падтрымкі нічога з тым «Вэрвольфам» не атрымаецца.

— Што вы прапануеце? — запытаў Готберг.

— Дазвольце нам, беларускім сведамым змагарам, адступіць разам з нямецкімі войскамі, — у адзін голас адказалі мы.

— Ну і што?

— Адступіўшы, зарганізуюцца і са зброяй у руках будзем змагацца разам з вамі за фатэрлянд і фюрэра.

Гаўляйтэр вымушан быў згадзіцца з гэтым разумным довадам, і ўжо назаўтра мы бадзёра тупалі на Захад. Нас абганялі нямецкія вайскоўцы на груза-вых машынах. І ніхто з іх не прапанаваў нам пад'ехаць. Наадварот, калі хто з нашых, змучаны дарогай, чапляўся за борт машыны, яго білі па руках і крычалі:

— Вэк! Марш ін вальд!.. Мы моўчкі тупалі далей.

Ці ж маглі яны зразумець нас так, як гаўляйтэр?

Урываек з запісак да друку падрыхтаваў РАЖКОУ-РУЖЫЦКІ.

ВЯНОК ЛЕТА

Ліпень... Быццам перагортваючы жывую кнігу лета, ён штодзень з працавітасцю адкрывае нам толькі аднаму яму вядомыя каляровыя старонкі. Уважліва прыглядаючыся, можна прыкмеціць сотні сакрэтаў акружаючай прыроды. Калі на гарызонце пагасне зара, па небе пачынаюць гуляць зарніцы — далёкія і светлыя сполахі. Яны на кавалкі рэжучы начны змрок, шлюць шчыры паклон суседцы-зямлі, дораць усмешкі люстраным водам, падміргаваюць агністымі ветразямі зялёным лясам, скошаным травам, ягадам. Пад іх пераліўным бляскам лепш наліваецца садавіна, цвярдзее капусны ліст, набіраюць тлушчу арэхі, каноплі, сланечнік, поўніцца сокамі агародніна.

Зарніцы! Блукаюць яны ў касмічных вышынях вясельмі пераліўамі і запальваюць жыццёвы агонь у кожным жытнёвым коласе, кожным пшанічным зярняці. Слухае плёскаць ліпеньскіх зарніц уся зямля, радуецца бела-ліловым мігценням усе жывыя істоты.

Дні становяцца карацейшыя, даўжэюць ночы, але дываны каляровыя лугоў, лясных паляў і ўбранне вод мала чым адрозніваюцца ад чэрвеньскіх. Калі ў мінулым месяцы клубкамі бела-фіялетавага дыму палыхалі яблыні і бэз, цяпер іх замянілі ліпа, баркун белы і жоўты, а таксама скрыпень, і дурманяць кожнага мядова-кумарынавым водарам.

Жоўтым полымем гараць расходнік едкі, святаеннік (зверабой), дзівасіл, зарніца і лазаніца звычайныя, бушуе пузырчатка і белымі вочкамі свеціць расянка. Гэта расліны-драпежніцы, якія да восені будуць жывіцца дробнымі насякомымі. Каля дарог мільгае блакітны цыкорый, сям-там гойдаюцца вянкамі мыльнік, чорная чамярыца, мімоза і бела-ружовы сусак парасоністы, сухое карэнне якога ўтрымлівае каля 60 працэнтаў крухмалу.

У разгары цвіценне стаячых вод і балотна-воднай флоры. Гойдаецца на хвельях светла-зялёная раска, пурпурам пералівае плакун-трава, хістаюцца цёмна-чырвоныя касачы, бела-фіялетавае стрэлкаліст, бела-ружовы валяр'ян лекавы. Напярэдадні жніўня ў сасновым бары пачне цвісці верас. На палатках шэлчуцца жытнёвыя пасевы.

Мелодыям жніўных песень падцягвае каласістая пшаніца бубніць пра добры ўраджай вусаты ячмень, харашацца аўсы, буйнее лісцем кукуруза, згінае галоўкі лён. Цёплыя на-

вальнічныя дажджы спрыяюць спорнаму наліву і выпяванню лясных скарбаў—парэчак, чарніц, малін, брусніц...

У блакітнай вышыні, дзе нярэдка штурхаецца і заклінае агнём сіль хмар жартаўнік-тром, дзе маладуха вясёлка выгінае сваю чароўную карону, як і вясной, гуцаць бадзёрыя акорды жаваранка. Паднябесны спявак працягвае вясельца, таму што ён паўторна адклаў і наседжае яйкі. У другі раз у ліпені выведучы дзяцей міралюбівага галубы—вяхір, клінтух, турок.

Да налецца спынілі пераліўныя трэлі салаўі, берасцянікі, замоўкла — папярхнулася ячменным коласам і жвавая бяздомніца—зязюля. Не да песень ім, калі ўжо трэба рыхтавацца да адлёту ў заморскія далі.

У ягадніках склёўваюць спелыя падарункі лета цецерыкі, глушцы і рабчыкі. Старыя куры і пеўні ліняюць. Леташняе пер'е раскідваюць па затоках або азёрах гусі, качкі... Каля водных басейнаў і месц, багатых на корм, мітусяцца гарэзлівыя кнігаўкі, пасявца разважлівыя буслы, майклівыя шпакі, лётае маладняк бакаса, дупеля, слонкі... Кожны з іх заняты сваімі справамі. Там, дзе ў лугавыя косы ўплечена звілістая стужка Бярэзіны, удзень звонаць пчола, трашчаць конікі, кабылкі, а начной парой, калі ў воблачным тумане мыцеца паўнатвары месяц, пачуеш, як сярод рачной гладзі ўздыхаюць чорныя самы, плёскаюць хвастамі бабры і ловіць хворую рыбу «санітарка»-выдра.

Да вільготных участкаў ціснуцца многія жывёліны. Закончыўшы лясное «вяселле» і ратуючыся ад камароў і машкары, касаланы бадзёга-мядзведзь забіраецца ў густыя малінікі, дзе ў цяністай прахалодзе і адпачывае. Гразевыя ванны прымае статак дзікоў. У прырэчна-азёрных «джунглях» снуюць яноты, барсукі, лісіцы і моладзь іншых драпежнікаў, пачаўшая самастойнае жыццё. Усе яны ад'ядаюцца на багатых кармах і тлусцеюць. Вожык за ноч спажывае больш за 200 грамаў усялякай драбязы. Яго меню—жукі, чэрві, жабы, яшчаркі... і нават ядавітыя гадзюкі, шпэркія мышы. Разгневаны звярок фыркае носам, тупае нагамі і, распусціўшы веер вострых іголак, гатоў пракалоць імі кожнага, хто стане перашкаджаць паляўнічаму занятку.

Ліпень—вянок лета, вярнуў традыцыйных зажынак і майстра першага снапа.

Ул. БУТАРАУ.



СІНЯВОКІ хлапчук пускае караблікі. Яны плывуць па рацэ, а ён ідзе ўздоўж берагу і назірае за імі. Гэтыя папярковыя караблікі Міша робіць часта з бацькам разам. Павел Іванавіч Канапацкі любіць займацца з сынамі. Яго захоплівае шырокі свет хлапецкай фантазіі, дзіцячая непаседлівасць. Ён радуецца сынаву дзяцінству і, назіраючы за гарэзлівацю малага, не-не ды і ўспомніць сваё...

КАЛІ ІШЛА ВАЙНА...

Нечакана, страшна ўварзалася ў яго вайна. Калі ён быў амаль такім, як Міша, ён убачыў фашыстаў і іх сляды — забітых, палаючыя дамы. Уся сям'я Канапацкіх пайшла ў партызаны. Бацька, маці, два браты сталі байцамі аднаго з атрадаў Пінскага злучэння. Дванаццацігадовы Паўлік пасябраваў з разведчыкамі. Апануты ў лахманы хадзіў па вёсках, разносіў лістоўкі, сустракаўся з сувязнымі, там, дзе стаялі фашысцкія гарнізоны, пільна прыглядаўся да гітлераўцаў — запамінаў, колькі іх, дзе размешчана тэхніка, якая яна. Не раз, паганяючы цялё, ціха ішоў паўз чыгункі, адзначаючы пра сябе, дзе фашысцкія доты, якая іх ахова. І, калі, налятаючы адзін на адзін, несліся пад адхон вагоны варожых эшалонаў, хлапец не палохаўся, а вельмі радаваўся магучым выбухам.

Былі ў ваеннай біяграфіі Паўла Канапацкага і баі, хоць партызаны аберагалі ад іх хлапчука. Неяк узвод разведчыкаў, які размясціўся паблізу вёскі Лахва, даведаўся пра тое, што трыццаць карнікаў едуць на хутар Обруб, каб паліць дамы, забраць маёмасць, а людзей знішчыць. У засадае супраць іх прыняў удзел і юны разведчык.

Калі адгрымелі баі ў родным краі, сям'я Канапацкіх вярнулася ў вёску Лахва, што ў Лунінецкім раёне.

Павел Іванавіч Канапацкі — калгасны шафёр. Расце ў яго сыноч, дзве дачкі—Рая і Людэчка. Пабудаваў ён прыгожы цагляны дом, пасадзіў сад.

НА ЗДЫМКАХ: Павел Канапацкі на пасту ў партызанскім лагеры (1943 год). Павел Іванавіч Канапацкі з сынам Мішам.

М. КАСЬЯНАВА.
Фота Ул. Лупейкі.



У месяцы верасні

БЕЛАРУСКАЯ НАРОДНАЯ ПЕСНЯ

ДРУКУЕМ ПА ПРОСЬБЕ ЧЫТАЧОУ З БЕЛЬГІ

АЖЫЎЛЕНА З ГУМАРАМ

1. У ме - ся - цы ве - ра - сні
 вы - па - ла па - ро - ша, Дзед ба - бу па - лю -
 - біў, што ба - ба ха - ро - ца,

У месяцы верасні
 Выпала пароша.
 Дзед бабу палюбіў,
 Што баба хароша.

І крывая, і сляная,
 Яшчэ к таму злая:
 І крычыць, і бурчыць,
 Проці дзеда не змайчыць.

«Убірайся, бабка,
 У новае белле,
 Я ж цябе павяду
 З сабой на вяселле».

Узяў жа дзед бабку
 За белую ручку

І спіхнуў дзед бабку
 З моста ды у рэчку.

«Цяпер, бабка, кайся,
 Трошкі пакупайся»,
 А як бабка узнырне,
 То дзед кіем папіхне.

Прышоў дзед дадому
 Ды пачаў бажыцца:
 «Ай, ай, далібог,
 Не буду жаніцца».

Раздумаўся дзедка,
 У лабонькі плечыца:
 «Калі буду жыв-здараў,
 Ажанося ешчэ».

ВАС ШУКАЮЦЬ І ЧАКАЮЦЬ СВАЯКІ

Канстанцін Андрэвіч Саму-свіч шукае свайго брата Адама Андрэвіча, які нарадзіўся ў 1918 годзе ў вёсцы Дрэбск Лунінецкага раёна Брэсцкай вобласці.

Купрыяна Кандратавіча Жуна шукае яго сястра Феня Кандратаўна Курзіна. К. К. Жук, 1897—1898 года нараджэння, — выхадзец з вёскі Крыпачы Баранавіцкага раёна Брэсцкай вобласці.

Асоб, якія ведаюць пра лёс гэтых людзей, просім паведаміць у рэдакцыю газеты «Голас Радзімы».

Апошнія два радкі кожнага куплета выконваюцца 2 разы.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ

НАШ АДРАС:
 Мінск, Ленінскі
 праспект, 77.
 Дом друку.
 Рэдакцыя газеты
 «Голас Радзімы».
 Тэлефоны:
 6-19-31, 6-97-92,
 3-25-52, 6-18-88.

